XXV. évf. 6. szám 2013. november-december

MARANA THA

Komm Herr Jesus .....Come Lord Jesus .....Jöjj el, Uram Jézus

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás Lelkiségi Lapja

P. Kreeft:

A világ naplemente előtt

Varga László:

Isten megterítette az irgalom asztalát

„Mikor Mária pólyába takarta
isteni gyermekét és jászolba fektette,
letérdelt és elragadtatva imádta Őt…
majd József is ezt tette…
Íme az első és legkedvesebb imádók
az emberiség nevében.”

(Seres Béla atya)

Nagy örömöt hirdetek nektek!

Karácsony ünnepét az öröm légköre hatja át. De ez nem a világ öröme, hanem Isten közelségéből fakadó öröm. Hogyne örülne az ember, amikor Megváltója elérhető közelségbe jött. Mint gyermeket karjába veheti, gyönyörködhet benne. A Megváltó eljövetele az egész természetfeletti világot is közel hozta. Ez a közelség pedig rámutatott az igazi realitásra!

Ember! Van jövőd! Van célod! Van lehetőséged a teljesség elérésére! Ez a teljesség Isten szívéből árad feléd. Ne félj! Elérheted a legnagyobb boldogságot, részesülhetsz a végtelen szépségből és jóságból. Ha benne élsz, nem lesz hiábavaló az életed. Siker és sikertelenség, egészség és betegség... minden együtt dolgozik a győzelemért. Engedd meg, hogy belépjen a szívedbe az Úr! Légy bátor a hitben, hogy Ő valóban érted jött el, és nagyon szeret téged!

1. Isten szép!

Izajás próféta az Úr eljövetelével kapcsolatban alig talál szavakat, hogy méltóképpen érzékeltesse a szépet és a jót, amit az eljövetel eredményez. Beszél a sivatagban nyíló liliomról, a Kármelhegy rózsaligeteiről, a betegek gyógyulásáról, a pusztában fakadó forrásokról. Isten szépségéről nem igen lehet olvasni, mert kevés hozzá az emberi szó. A misztikusok megpróbálták leírni, hogy mit éltek át az elragadtatásban, de aki nem élt át hasonlót, annak számára üres szavak csupán. Mi is a szép? Szép az, ami az embert lebilincseli, „elvarázsolja", aminek szemlélése közben úgy érzi: ezért érdemes volt élni. Egy ilyen belső megragadottság elsöpri az akarat ellenállását és a teljesség élményével ajándékoz meg. A legközvetlenebb szépség-élmény a természetben található. A turisták milliói keresik fel minden évben azokat a helyeket, ahol találkoznak a szépséggel. Van, aki ebből az élményből táplálkozik egy éven át. – De a látvány után tovább kell menni. Fel kell ismerni, hogy minden szépség rámutat az Istenre. Minden szépség csupán halvány szikrája annak a szépségnek, ami Istenben van. Minden szépség egy ablak, amely bepillantást ad az örök szépségbe, amely vár bennünket halálunk után. Minden szépség Isten-bizonyíték.

2. Isten szent!

A próféták gyakran figyelmeztetnek bennünket arra, hogy az Úr szent. Nehezen lehet meghatározni, hogy mi a szent?! Az, ami az ember szívét fölemeli, ami tiszta, amiben árnyéka sincs a rossznak, ami elragadó, ami vonzó, ami önzetlen. Ha az ember közeledni akar a szenthez, akkor neki is szentül kell élnie. Megtisztítani a szívét minden rossztól, a zúgolódástól, a türelmetlenségtől, a vádaskodástól, a lázadástól, az önzéstől. Jakab apostol a földműves példáját hozza, hogy türelemmel vár (5,7) az elvetett mag termésére. Közben a földet eső veri, vihar tépi, a Nap perzseli, míg egyszer csak a mag kikel és szárba szökken a búza. – Ilyen az életünk is, vihar tépi, eső veri, de hinnünk kell, hogy egyszer kivirágzik és beteljesül. Ha Isten szentségében akarok részesülni, akkor magamba kell nézni és hadat üzenni az indulatos, zúgolódó, vádaskodó magatartásnak. Akarjak törekedni a tisztaszívűségre.

3. Isten jóságos!

A gazdag ifjúval való találkozáskor Jézus azt mondta: *„Senki sem jó, csak egyedül Isten."* (Lk 18,19) Jézus jósága állandóan megnyilvánult: betegeket gyógyított, bénákat talpra állított, megszállottakat szabadított, halottakat feltámasztott. Ezek a csodák nemcsak az akkori embereket boldogították, hanem minket is. Isten jósága ma is működik. Itt és most körülvesz téged is ez a jóság! Téged is gyógyítani és szabadítani akar. Fogadd be a hit kegyelmét, hogy Jézus gyógyíthasson. Ő vágyakozik arra, hogy örömöt vigyen bele az életedbe. Úgy járj a világban, hogy Isten szüntelenül veled van. Ne csak a különleges helyzetekben bízd rá magad, amikor már nem segít senki, hanem minden nap. A hit, ha igazi, állandóan növekedni akar. A növekvő hit pedig mindig jobban megtapasztalja Isten csodáit. Karácsony ezt üzeni neked.

Katona István
főszerkesztő

Párbeszéd a Szentlélekkel

IV/3. rész

A Szentlélek Úristenről írom ezeket a párbeszédeket, szeretetből és hálából

Jézus születése

Szent Erzsébet látogatásából Szűz Mária három hónap múlva visszatért, az angyal pedig biztosította Szent Józsefet, hogy a Szűz Anya a Szentlélektől foganta szent Fiát.

Szent József igaz, szent ember volt. Mondjuk nyugodtan, a Szentlélekkel telve volt a szíve, lelke, úgyhogy a Szentlélek tisztelők példaképe. Ő hitt a Szentlélekben, szerette a Szentlelket és a Szentlélek vezette Őt és sok szeretetet öntött lelkébe szűzi Jegyese, az Istenanya iránt. A Szentlélek kegyelmével őrizte meg Ő is a tisztaságát a házasságban. Ezért bízta rá a mennyei Atya a két legnagyobb kincsét a földön, Jézust, az Ő szent Fiát és az Istenanyát. A Szentlélek szeretetétől áthatva nemcsak megnyugodott, hanem még inkább szerette és tisztelte Szűz Máriát, nemcsak mint szűzi Jegyesét, hanem mint Isten Anyját. A Szentlélek kegyelmétől megvilágosítva a Szűzanya után Ő fogta fel legjobban, milyen nagy méltóság és kiválasztottság ez, és milyen nagy kitüntetés, hogy Ő lehet az ígért Megváltónak, a megtestesült Isten Fiának a nevelőatyja, táplálója és gondozója.

Így tehát Szűz Máriának nyugodt, **boldog adventje** volt. Csendesen szemlélődött és szeretetteljes párbeszédet folytatott isteni magzatával. Sokat imádta a kis Jézust, kit igazán teljes szívből szeretett. De sokszor mondogatta a Szentlélek szép szavait, amit az Ő szájába adott: *„Az én szerelmesem az enyém és én az övé vagyok."* (Én 2,16)

Szűz Mária sokszor átelmélkedte a Szentlélek szép jövendöléseit, melyeket a próféták által mondott az eljövendő Messiásról. Hiszen Őt, mint kegyelemmel teljeset, jobban megvilágította a Szentlélek kegyelme, mint a többi szenteket. Így a boldog ádvent elmúlt, amikor is a népszámlálás híre érkezett. Így hát Szent József készülődött, hogy Betlehembe menjen, mert az volt ősei városa. Szűz Mária is készülődött az Isteni gyermek fogadására.

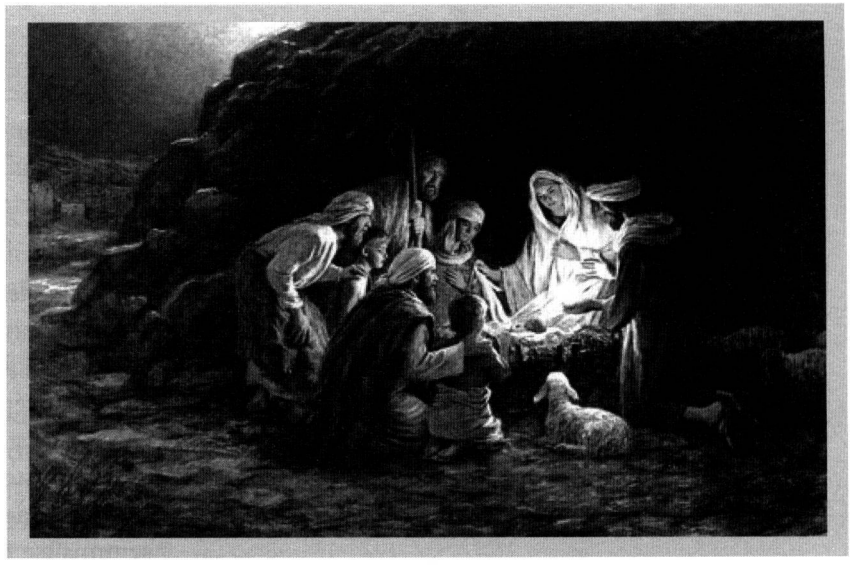
Ez a népszámlálás Augusztus császár rendeletére történt. Szíriában Supicius Quirinus volt a helytartó és a népszámlálás szempontjából Palesztina is hozzá tartozott. A mi időszámításunk téves a kezdetet illetőleg, mert a tudósok különböző adatokból következtetve azt állítják, hogy a Kr.e. 6. évet lehet venni Jézus születési évének. Az Úr Jézus szegényen akart születni és bizonnyal az isteni gondviselés által ment Szent József Szűz Máriával Betlehembe, hiszen a Szentlélek Micheás próféta által előre megjövendölte, hogy a Messiásnak Betlehemben kell születnie.

A főpapok Heródes sürgetésére kikeresték, és ugyanezt találták, amikor a napkeleti bölcsek keresték a Messiást. Így kellett teljesednie a jövendölésnek. E hosszú úton Szent József bizonnyal sajnálta Szűzi Jegyesét. Nem kaptak helyet a szálláson és így mentek a barlangistállóba, ahova néha a pásztorok terelték nyájukat. *„Mária megszülte elsőszülött Fiát, pólyába takarta és jászolba fektette, mert nem kaptak helyet a szálláson."* (Lk 2,7)

Ez mindenesetre előképe annak, amit azóta közel két ezer esztendeje tapasztalni lehet, hogy az Úr Jézus nagyon sok ember szívénél kopogtat kegyelmével, de ridegen visszautasítják vagy megvetik, vagy nem fogadják be. Ennek oka különböző: vagy pogányság, vagy bűnös szenvedély, vagy hitetlenség, stb. De az Egyházban is hány millió hívőt hiába hív a szentmiséhez vagy a szentségekhez, nem mennek. Visszautasítják! De adnak neki helyet. Ez a sok visszautasítás Betlehemben bizony fájt Szűz Máriának és Szent Józsefnek is. Szűz Mária lángoló szeretete és Szent József nagy szeretete, imádata volt a megszületett Üdvözítő engesztelése.

Társuljunk Hozzájuk és engeszteljük most is az Úr Jézust a sok szeretetlenségért, bűnös visszautasításért vagy nagy lanyhaságért, ami éri Őt az emberiség részéről és a keresztények részéről. Szűz Anya és Szent József példájára nagyon sokak helyett és sokakért engeszteljük az Úr Jézust minél nagyobb szeretettel. Ezt az **engesztelő szeretetet** adja meg nekünk a Szentlélek, ahogy legnagyobb fokban megadta a Szűz Istenszülőnek és Szent Józsefnek. Ők Jézus szeretetében a mi ragyogó példaképeink. Sose menjünk egyedül Jézushoz, sokkal hatásosabb, ha a Szűz Istenanya és Szent József szeretetével egyesülve fejez-

zük ki szeretetünket, imádatunkat és őszinte tiszteletünket sokak helyett.

Ha figyelemmel kísérjük az evangéliumot, Lukács ezt írja: *„Megszülte elsőszülött fiát, pólyába takarta és jászolba fektette."* Nyoma sincs annak, hogy szülésznő lett volna ott, hogy segítsen. Mert a Szentlélektől fogant szüzessége sérelme nélkül szülte fájdalom nélkül gyermekét.

Szent Jeromos azt írja: *„Nincs ott szülésznő, se más segítő asszony, csak anya volt ott, aki pólyába takarta és jászolba fektette."* Szent Ágoston mondja: *„Fájdalommal szülöd gyermekeidet, ezt mondta az Úr Évának büntetésként. Ez alól kivétel Szűz Mária, mert bűn és férfi nélkül fogant a Szűz Anya. Isten Anyja fájdalom nélkül szült és teljes tisztaságában, szüzességében érintetlen maradt."*

Hisszük, hogy Szűz Mária eredeti bűn nélkül fogantatott, emiatt az eredeti bűnnek következménye se érhette, vagyis hogy „fájdalommal szülöd gyermekeidet". Sőt a boldogságos Szűz örömmel szülte Isten Fiát a világra, mert Ő valóban örömünk oka. Szűz Máriának szülésére alkalmazza Aquinói Szent Tamás Izaiás e szavait: *„Virul, mint a liliom, virulva ujjong, ujjong és hálát zeng."* (Iz 35,2) Örömmel fogant a Szentlélektől és örömmel szülte és öröme kicsattant a szép Magnificatban.

Már 680-ban a III. konstantinápolyi zsinat is hirdette az Egyház régi hitét: *„Szűz Mária érintetlen szüzessége megvolt szülés előtt, a szüléskor és szülés után végig."* Előtte 649-ben a lateráni egyetemes zsinat ugyanezt hirdette ki, de szigorúbb hangsúllyal és kiemelve a szülésben maradt szüzességét.

Ezekielnél olvassuk: *„Aztán az Úr visszavitt engem a szentély külső kapujának irányába, amely kelet felé nézett és ez zárva volt. Az Úr így szólt hozzám: Ez a kapu zárva legyen, ne nyissátok ki és senki se menjen rajta be, mert az Úr, Izrael Istene vonult be rajta: ezért zárva legyen még a fejedelem előtt is."* (Ez 44,1-3) Ezt Szent Ágoston az Istenanya szűzen szülésére magyarázza, és mint annak előrejelzését veszi.

Szent Ágoston és más szentatyák úgy veszik ezt a hasonlatot, hogy amint a föltámadt Jézus kőszikláin jött ki és zárt ajtókon át ment az apostolokhoz, úgy Jézus is az Istenanya szüzességének sérelme nélkül született. Egyébként a kereszténység legelejétől kezdve az Egyházban mindenkor Szűz volt az Istenanya neve általánosan. Ezt hitte és hiszi az Egyház mindig, mindenféle tévedéssel szemben és azok dacára is.

Mikor Mária pólyába takarta isteni gyermekét és jászolba fektette, letérdelt és elragadtatva imádta Őt. Erre mondta Prohászka püspökünk, hogy az Istenanya volt az első imádó szeráf. Ő több volt és nagyobb szeretettel imádta az Isten Fiát, mint az angyalok, mert Ő az angyalok királynője. Majd Szent Józsefhez vitte, hogy imádja a megszületett Isten Fiát és megváltót. Íme, az első és legkedvesebb imádók az egész emberiség nevében.

De a Szentlélek arról is értesít Szent Pál által, amint már idéztem: *„Mikor aztán Elsőszülöttjét ismét bevezeti a világba, azt mondja: Imádja Őt [Jézust] Isten minden angyala."* (Zsid 1,6)

Milyen fönséges lehetett, hogy az a sok ezer millió angyal az isteni Gyermeket imádta nagy szeretettel és áhítattal. Hiszen ezt teszik most is az oltárainkon lakozó Úr Jézus előtt. Az Egyház nem szereti, ha az oltáron, ahol az Oltáriszentséget őrizték, más szentek szobrai állnak, csak az angyalok szobrai lehetnek ott. Mert valóban ott vannak az angyalok és erre figyelmeztet minket az Egyház is.

„Azon a vidéken" – mondja Szent Lukács a 2,8-12 versekben – *„pásztorok tanyáztak kinn a szabadban és éjszaka őrizték nyájukat. Egyszerre csak ott állt előttük az Úr angyala és az Úr dicsősége beragyogta őket. Nagyon megijedtek. De az angyal bátorította Őket: 'Ne féljetek! Nagy örömet hirdetek nektek és az egész népnek: Ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr. Ez a jele: Kisdedet találtok, pólyába takarva és jászolba fektetve.'"*

Milyen nagy kitüntetés, hogy az egész választott népből, íme az egyszerű pásztorokat hívja meg imádásra az Úr Isten, a mennyei Atya. Mert az **Isten so-**

hasem a külsőt, se a rangot, se a foglalkozást nem nézi, hanem a szív szeretetét, hitét, őszinteségét. A főpapok nem voltak méltók az ő imádására nagy önzésük, gőgjük, szeretetlenségük miatt. Még kevésbé Heródes a kegyetlen zsarnok. A föld a szeretetlenség fagyába dermedt. *„Övéi közé jött és az övéi be nem fogadták."* (Jn 1,11)

Sajnos ez nemcsak az akkori emberekre vonatkozik, hanem sok későbbi kereszténye is. Az ég örömünnepet ül és ujjong és ebből a fényes ünneplésből kaptak valamit a pásztorok is, Isten dicsősége ragyogta be őket. Boldog örömünnep, az Istenember ma született és mint hős kezdte el pályafutását.

„Ne féljetek! Nagy örömöt hirdetek nektek és az egész népnek: Ma született az Üdvözítő Dávid városában. Ő a Messiás és az Úr."

Az angyal Isten küldötte, ahogy a neve is mondja. Isten nevében beszél. Ez igazi „euangelion" vagyis örömhír. Nagy örömet hirdetek Nektek.

Ha **örömre gondolunk**, akkor arra gondoljunk, amit az Isten hirdet, vagyis a mennyországra, az örök és ésszel föl se fogható örömre. Ne a saját kis mértékünkkel mérlegeljük Isten szavait, hanem az Ő isteni mértékével. Az angyalok élvezik Isten végtelen jóságát, mérhetetlen boldogságban. Ők megértik, hogy mit jelent ez a nagy öröm, amit Jézus jelent nekünk, aki a mérhetetlen mennyországot szerzi. Ma született az Üdvözítő, vagyis Isten hozza a mennyországot, azaz üdvözít. Ez az öröm oka. Mi mindig földi örömökre gondolunk, és így mindig csalódunk az Üdvözítőben, hogy nem azt adja, hanem mérhetetlen és örök örömöket. Nem karácsonyfát, cukorkát, hanem mennyországot. A kis Jézus ezt jelenti nekünk. Sajnos igen kevesen értik ezt meg és hamar elfelejtjük. Szűz Anya és Szent József megértették és nagy örömük volt a kis Jézus.

Ő a **Messiás**, az ígért Főpapunk, Királyunk, tanítónk. Messiás vagyis Fölkent. A Szentlélek erre kente föl, hogy értünk föláldozza magát, tanítson és a mennyországban örökké Királyunk legyen. Ezt azonban se ember, se angyal nem teheti meg, azért Úr, vagyis Isten. Ennyire végtelenül szeret minket az Isten, hogy az örök boldogságunkért eljött és testvérünk és áldozatunk lett. Végtelen szeretet és jótétemény! Van okunk az örömre! Mert, hogy az Isten emberré, kis gyermekké lett, az végtelen leereszkedés és megalázkodás, mert az Isten végtelenül több az egész világmindenségnél! És ezt Ő csak végtelen szeretetből tette. A karácsony a szeretet ünnepe. Bizonyítja Isten végtelen szeretetét irántunk és ösztönöz a viszont szeretetre. De ösztönöz emberszeretetre is, ha már az Isten minket ennyire megbecsül. Ez az a mérhetetlen nagy öröm! Bárcsak megértenénk ezt!

„Ez a jele: Kisdedet találtok pólyába takarva és jászolba fektetve." Ha már Isten jön, akkor isteni ragyogásra gondolunk. Ez a mennyországban lesz, ahol ez lesz az elképzelhetetlen boldogság, hogy az üdvözültek az Istentől adott képességgel nézni és élvezni fogják Isten mérhetetlen szépségét. Most azonban csak gyermek. Ugyanis fontos, hogy a gőgöt megsemmisítse és azt csak alázattal teheti. Ez az alázat az első tanítása.

Jézus később is tanította: *„Ha meg nem változtok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermek, nem mentek be a mennyek országába."* (Mt 18,3) Jézus ezt annyira komolyan vette, hogy végtelen Isten létére kis gyermekké lett és mint gyermek jött hozzánk.

Az Atyával szemben egész életén át az engedelmes, **alázatos gyermekséget** gyakorolta és ezt kívánja tőlünk is. Mindig hangsúlyozta, hogy Isten gyermekei vagyunk és Isten az Atyánk. Persze a végtelen Istennel szemben a leghatalmasabb király is kicsi. Bizonnyal kisebb, mint a gyermek. Sok felnőtt gondolja, mint Nikodémus is, mint öreg, hogy legyek gyermeke. Isten gyermeke. Legyek alázatos, engedelmes, a mennyei Atyát Jézussal szerető. Legyek hálás az adományaiért, bízzak Istenben, mint a gyermek szüleiben, egész életen át mindig, az Úr Jézus fényes példája szerint. Távol legyen tőlünk a gyerekességre gondolni, pláne a gyerek hibáira, durcásságára vagy tiszteletlenségére stb. Ezek Isten negyedik parancsa ellen vannak. Ez nem tartozik igazán az istengyermekséghez, mint Jézushoz se tartozott. Fényes példa Szűz Mária, ki leginkább gyakorolta az istengyermekséget.

A mennyországba jutáshoz szükséges gyermeknek lenni és igen nagy kegyelem Jézust és Szűz Máriát az istengyermekségben követni szeretetben, engedelmességben, alázatban, kedvességben és egyszerűségben.

Ezt a nagy kegyelmet kérjük is a **Szentlélektől**, mert Ő az istengyermekség Lelke. Jézus szent Szívében találjuk meg ezt a nagy kincset és a mennyországba jutás szükséges föltételét, az istengyermekséget.

† *Seres Béla plébános*

Szeretethimnusz mai nyelven

Isten = Szeretet

Ha olyan kiváló szónok vagyok is, mint Kossuth Lajos, vagy Martin Luther Kinggel együtt hirdetem, hogy „van egy álmom”,

De szeretet nincs bennem, olyanná lettem, mint egy leomlott templomtorony megrepedt harangja.

Ha futurológusként, a jövő mérnökeként vagy csalhatatlan közvéleménykutatóként előre látom is a jövőt, szeretet pedig nincs bennem, olyan vagyok, mint egy összelapított üres kólás doboz, amelyet unottan rúgnak tovább a kamaszok.

Ha akkora hitem van is, mint Assisi Ferencnek, Luther Mártonnak és egy dunántúli parasztasszonynak együttvéve, de szeretet nincsen bennem, olyanná lettem, mint a szél által cibált ördögszekér.

Ha önfeláldozóan támogatok is alapítványokat, vagy tizedet adok minden jövedelmemből, szeretet pedig nincs bennem, olyanná lettem, mint aki követ ad kenyér helyett és skorpiót hal helyett.

Ha két végén égetem is a gyertyát, hajnaltól késő estig robotolok, éveken át nem megyek szabadságra, ám szeretet nincs bennem, olyan lennék, mint egy üres belű hagyma.

Ha naponta végigjárom a damaszkuszi utat, rongyosra olvasom a Bibliámat, ha halálomra bizakodó hittel tekintek, úrvacsorával vagy a betegek szentségével megerősítve készülök elmenni, de szeretet nincs bennem, Semmi hasznom abból nincsen.

A szeretet jelentéktelen, mint amikor valaki szamárháton vonul be a városba. A szeretet nevetség tárgya, mint amikor valakinek kezébe nádszálat, fejére töviskoszorút adnak. A szeretet balek, mint amikor valaki kínzóiért imádkozik. A szeretet esendő, mint amikor valaki azt mondja: „szomjúhozom”.

A szeretet meglepő, mint amikor valaki szelíden megszólít egy gyászoló asszonyt a hajnali kertben. A szeretet játékos, mint amikor valaki tanítványai előtt megy Galileába. A szeretet nem fúj egy követ a bennfentesekkel, nem kacsint össze a hatalommal, nem bizonygatja önmaga fontosságát, nem örül a pártok és politikusok acsarkodásának, de együtt örül az asszonnyal, aki megtalálja elgurult drachmáját.

Nem örül az ügyeskedéssel szerzett vagyonnak, de együtt örül a mezők liliomaival és az ég madaraival. Nem örül a doppinggal elért világcsúcsnak, de együtt örül a fogyatékos kisfiúval, aki szája szélén csorgó nyállal, nagy erőfeszítésekkel társának tudja dobni a labdát.

A szeretet soha el nem múlik.

Nem veszti el szavatosságát, nem évül el, nem kerül „ad acta”, nem lesz unalmas, mint a tegnapi újság.

Legyenek bár istentiszteletek, véget fognak érni, legyenek bár egyházak, meg fognak szűnni, legyen bár ökumenikus mozgalom, el fog töröltetni.

Mert még nem találtuk meg a rák és az AIDS ellenszerét, nem értjük távoli földrészek lakóinak a nyelvét, nem fogjuk fel más civilizációk felénk sugárzott jeleit. Ám egykor majd egyetlen asztalt ülünk mindnyájan körül, és Ő lesz majd minden mindenekben.

Mert a szeretet nélküli kötelességtudat kedvetlen.

A szeretet nélküli felelősség figyelmetlen.

A szeretet nélküli igazság kemény.

A szeretet nélküli okosság gőgös.

A szeretet nélküli barátságosság hűvös.

A szeretet nélküli rend kicsinyes.

A szeretet nélküli hatalom kíméletlen.

A szeretet nélküli birtoklás fösvény.

A szeretet nélküli adakozás képmutató.

A szeretet nélküli vallásosság bigott.

A szeretet nélküli hit vakbuzgó.

A szeretet nélküli remény fanatikus.

A szeretet nélküli élet értelmetlen.

Most azért megmarad a hit, a remény, a szeretet, e három.

Ezek közül pedig a legnagyobb: JÉZUS.

Fabinyi Tamás

Küzdelem a gonosz ellen

Az evangélium olvasásakor – még ha felszínesen olvassuk is – feltűnik, hogy Krisztus földi programjának bemutatására gyakran használják a harc hasonlatát. A valódi kereszténység nagyon távol áll olyan könnyelmű beszélgetésektől, amilyeneket gyakran találunk a modern kereszténységben. Nem állítható egy szintre azzal az élettel, amelyben a luxus és élvezetvágy olyan nagy szerepet játszik. Nem, ez élet-halál harc! Véget nem érő küzdelem a pokol erői ellen.

Egy tanítvány sem alkalmas a legkisebb szolgálatra sem, aki előtt nem lett teljesen világos, hogy a harc megkezdődött és nincs visszaút! A háborúban egységre van szükség. Nincs időnk kicsinyes viszálykodásra, pártoskodó féltékenységre, félszívű hűségre. Egy ház sem állhat meg, ha meghasonlott önmagával. Ezért Krisztus katonáinak egységben kell lenniük. De az egységhez csak minden egyes lélek alázatosságán át vezet az út. Filippi 2,2-4 egészen világosan megtanít erre. *„Tegyétek örömömet teljessé azzal, hogy egyetértetek, egymást szeretetitek, együtt éreztek, egyet gondoltok, semmit se tegyetek vetélkedésből, vagy hiú dicsőségvágyból. Tekintse inkább alázatosan egyik a másikat magánál kiválóbbnak. Senki se keresse csak a maga javát, hanem a másét is."*

Szinte lehetetlen viszálykodni az igazán alázatos emberrel. Mindig kettő kell a harchoz. A büszkeség teremti meg a vitát. Ahol nincs gőg, ott viszálykodás sincs.

A háborúban az élet kemény **áldozatokat követel.** Minden olyan háborúban, ahol számolnak a következményekkel, kikerülhetetlen a jó beosztás. (Akár anyagi, akár időbeli beosztásról legyen szó.) Legfőbb ideje, hogy a keresztények előtt megvilágosodjék, hogy harcban vagyunk, és hogy kiadásainkat a minimumra kell korlátoznunk, hogy amennyit csak lehetséges a harcba vethessük bele.

Nem sokan ismerik fel ezt olyan világosan, mint a hívő, R. M., aki egy keresztény felső iskola első osztályának titkára volt. Megbízatása idején azt javasolták, hogy szavazzanak meg pénzösszegeket osztályuk szokásos ünnepléseire, klub-kabátokra és ajándékokra. R. M. inkább lemondott tisztségéről, minthogy ilyen kiadásokba beleegyezzék, amelyek nem szorosan az evangélium terjesztését szolgálták. A következő levelet osztották szét az osztályban azon a napon, amikor hírül adták lemondását:

„Kedves osztálytársaim!

Amióta a bizottság elé terjesztették az ünneplésekre, klub-kabátokra és az ajándékokra vonatkozó tervet, én, mint az osztály elnöke, hívő keresztényként foglaltam állást ezekben.

Az a véleményem, nekünk lenne legnagyobb örömünk, ha magunkat, időnket, pénzünket egészen Krisztusért és másokért adnánk oda, megtapasztalnánk ezeknek a szavaknak az igazságát: *'Aki elveszti életét énérettem, megtalálja azt.'* Ha keresztények olyanra költik a pénzüket, ami nem világos tanúságtétel a hitetlenek előtt, ha nem azt segítik elő, hogy Isten gyermekei Őbenne növekedjenek, ez előttem összeegyeztethetetlennek látszik azzal a ténnyel, hogy naponta több ezer gyermek és felnőtt hal meg éhen és hogy a világ lakosságának fele soha nem hallott az emberiség egyetlen reménységéről, Krisztusról.

Mennyivel inkább tisztelnénk Istent, ha azt támogatnánk, hogy elérjük az evangéliummal szomszédainkat és a földön élő embereknek azt a 60%-át, akik még soha nem hallottak Jézus Krisztusról, mintha csak magunk között kicsi csoportban összejövünk, ahova csak azokat vesszük fel, akik hozzánk hasonlóan gondolkoznak és pénzüket, idejüket saját élvezetükre pazarolják.

Mivel ismerem ezeket a szükségleteket és alkalmakat, amelyekre ráfordíthatnánk pénzünket Jézus Krisztus dicsőségére, és segíthetnénk embertársainkon itt és távol, ezért nekem lehetetlen beleegyezni abba, hogy szükségtelenül önmagunkra költsük az osztály pénzét. Ha azok közé tartoznék, akik olyan nagy nyomorúságban vannak, amint ezt sokakról tudom, azt kívánnám, hogy akiknek lehetőségük van rá, hozzák nekem az evangéliumot és anyagi szükségemben is álljanak mellém. *'És amint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akként cselekedjetek azokkal.'*

'Akinek van miből élnie e világon és elnézi, hogy testvére szükségben van és elzárja attól a szívét, miképp marad meg abban Isten szeretete?'

Szeretlek titeket és imádkozom, hogy felismerjétek: az Úr Jézus mindenét odaadta (2Kor 8,9) – ezzel jelentem be, hogy lemondok az osztály képviseletéről. De benne egyek lehetünk.

R. M."

A háború áldozatokat kíván. Ha ma fiatal emberek készek arra, hogy odaadják életüket hazájukért, mennyivel készségesebbnek kell lenniük a kereszténynyeknek arra, hogy odaadják életüket Krisztusért és az evangéliumért. Az olcsó hit mit sem ér. Ha az Úr Jézus valamit is jelent nekünk, akkor mindent kell jelentenie, és az Ő szolgálatától sohasem tarthat vissza személyes biztonságunk féltése vagy a szenvedéstől való menekülés.

Amikor Pál apostol kicsinyes kritikusaival szemben védelmezte apostolságát, nem családjára, képzettségére, vagy világi ismereteire hivatkozott, hanem Jézus szenvedésére mutatott rá (2Kor 11,23-28). Lelki fiát, Timóteust arra kéri, szinte elkötelezően kiáltja oda neki: *„Szenvedj, mint a Jézus Krisztus hű katonája!!"* (2Tim 2,3)

A háborúban feltétlen engedelmességre van szükség. Az igazi katona kérdések és késedelem nélkül engedelmeskedik elöljárója parancsainak. Tévedés azt gondolni, hogy Krisztus kevesebbel is megelégszik.

Teremtőnk és Megváltónk joggal elvárhatja, hogy akik vele együtt mennek a harcba, parancsait késedelem nélkül és teljesen teljesítsék. A háborúban ügyességre van szükségünk a fegyverek forgatásánál. A keresztény fegyverei pedig az imádság és Isten Igéje. Odaadóan, bensőségesen és állhatatosán kell imádkoznia. Csak így ronthatja le az ellenség fellegvárait.

Továbbá gyakorlottnak kell lennie a Szentlélek kardja forgatásában, amely az Isten Igéje. Az ellenség mindent megtesz, ami csak hatalmában van, hogy ravaszul rábírja a fegyver letevésére. Elveti a kétség magvait az Ige ihletettségét illetően. Állítólagos ellentmondásokra mutat rá. A tudomány, a filozófia és emberi hagyomány alapján ellentmondó érveket hoz fel, de Krisztus katonájának meg kell állnia helyét és bizonyítania kell fegyverei hatékonyságát, alkalmas és alkalmatlan időben használnia kell ezeket.

A világ embere előtt nevetségesek azok a fegyverek, amik a kereszténynek a háborúban rendelkezésére állnak. A mai katonai vezetők kinevetnék a tervet, amit **Jerikó** ostrománál hathatósan és sikeresen valósítottak meg. **Gedeon** kicsi serege csak gúnyt ébresztene bennük. És mit mondjunk **Dávid** parittyájáról, és Isten szegényes hadseregéről, amely az évszázadokon át a világ előtt bolondnak tartott emberekből állt? A szellemien gondolkodó ember tudja, hogy Isten nem a nagy csapattestek oldalán áll, hanem szívesen használja fel azt, ami a világ előtt szegény, gyenge és megvetett arra, hogy általa megdicsőítse magát.

A háborúban szükség van az ellenség és harci modora megismerésére, így van ez a keresztény harcvezetésben is. *„Mert nem test és vér ellen van nekünk tusakodásunk, hanem fejedelemségek ellen, hatalmasságok ellen, e világ urai ellen, akik a sötétségben uralkodnak, a gonosz szellemek ellen az ég alatt."* (Ef 6,12) Tudjuk, hogy Sátán a világosság angyalának mutatja magát, *„ezért hát nem meglepő, ha az ő szolgái is az igazság szolgáivá változtatják el magukat. Ezeknek végük az ő cselekedeteik szerint lesz."* (2Kor 11,14b-15)

Krisztus gyakorlott katonája tudja, hogy a legerősebb ellenállás nem az iszákosok vagy zsebtolvajok, vagy paráznák részéről támad, hanem kifejezetten a felszínesen vallásos emberektől. Jézus Krisztust a vallásos vezetők feszítették keresztre. Az első gyülekezetet is a vallásos vezetők üldözték. Pál a legkegyetlenebb támadásokat szenvedte azoktól, akik Isten szolgáinak mondták magukat. Mindig is így volt. Sátán szolgái az igazság szolgáinak mutatták magukat. Vallásos nyelven beszélnek, díszes ruhákat viselnek, megható kegyességgel cselekszenek, de szívük tele van gyűlölettel Krisztus és az Ő evangéliuma iránt.

A háborúban teljes figyelemre van szükség. *„Egy harcos sem elegyedik bele a mindennapi élet dolgaiba, hogy tessék annak, aki zsoldjába fogadta"* (2Tim 2,4), vagy mint Bruns modern fordítása szerint hangzik: „Egy harcos, aki hadba vonul, nem foglalkozhat polgárias apróságokkal, különben nem tetszhetik urának, aki őt szolgálatába fogadta."

Krisztus tanítványának meg kell tanulnia, hogy semminek ne engedjen, ami a lelke és az Úr Jézus Krisztus iránti teljes odaszánása közé tolakodnék. Kérlelhetetlen anélkül, hogy sértő lenne: állhatatos, anélkül, hogy udvariatlan lenne. De csak egy szenvedélye van, egyetlen egy! Minden mást ennek rendel alá.

A háborúban bátorságra van szükség a veszélyben is. *„Ezért vegyétek fel Isten minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezve megállhassatok. Álljatok hát elő..."* (Ef 6,13-14) Utaltunk már arra, hogy Isten harci fegyverzetében nincs gondoskodás a hátunkról, tehát itt nem számolhatunk a meghátrálással. Miért is hátrálnánk meg? Amikor „felettébb diadalmaskodhatunk azáltal, Aki minket szeretett"; amikor senki sem lehet ellenünk, ha Isten velünk van; amikor már biztos a győzelem, még mielőtt harcba kezdenénk, hogyan is gondolhatnánk akkor a visszavonulásra?

W. Mc Donald

Isten megterítette az irgalom asztalát...

Az Örömről szeretnék beszélni nektek. Arról az örömről, ami a mennyország öröme. Tele van a szívem azzal az örömmel, hogy a nevem és a ti nevetek is föl van jegyezve a mennyben.

Tudtok-e ebből az örömből meríteni a hétköznapokban? Jelent-e valamit az, hogy terólad tudnak, te fontos vagy a mennyországban is.

Erről az örömről szeretnék beszélni, aztán arról az örömről, ami a mennyország öröme, mert ma itt halottak fognak föltámadni.

Mert minden bűnbánat és minden szentgyónás halott föltámasztás. Új, és örök életet kap az, aki megbánja a bűneit, és elvégzi a szentgyónását. Arról az örömről szeretnék beszélni, ami a mennyország öröme, hiszen nagyobb az öröm egy megtérő bűnösön, mint 99 igazon, akik azt gondolják, hogy nincs szükségük megtérésre. Arról az örömről szeretnék beszélni, ami Mária öröme. Nagyon boldog vagyok, hogy közösen imádkoztuk el az *Üdvözlégy Máriát*. Mária öröme az, hogy tekintetre méltatta őt a Hatalmas, ő, akit Szentnek hívunk. És ez az én örömöm is.

A mai nap témája az irgalom. Boldog vagyok, hogy véletlenül láttam meg tegnap, amikor az asztalomra tették az Új Ember újságot, és kinyitottam, találtam egy Ferenc pápáról szóló cikket. A pápa az irgalom koráról beszélt. Boldog vagyok, hogy abban a korban élhetek, amikor Istent az egyház, a mi egyházunk az irgalom Isteneként mutatja meg a világnak.

Erről az irgalomról szeretnék ma itt beszélni, arról, hogyan terítette meg Isten az irgalom asztalát az én életemben, és ha nem menekültök el, és kitartatok, akkor délután folytatom azzal, hogy hogyan tudja Isten megteríteni általatok a világ számára az irgalom asztalát.

Mielőtt azonban erről beszélnék, kicsit visszatérnék ahhoz a szentírási szakaszhoz, ahol a mai nap mottója van. Az antióchiai egyház alapításáról ezt olvassuk az Apostolok cselekedeteinek 11. fejezetében: Azok, akik az István miatt kitört üldözés elől szétszéledtek, eljutottak egészen Föníciáig, Ciprusig és Antióchiáig, azonban az evangéliumot csak a zsidóknak hirdették. (...) Antióchiába eljutva a görögökkel is szóba álltak, és hirdették nekik az Úr Jézust. Velük volt az Úr segítsége. Sokan hívők lettek és megtértek az Úrhoz. Ennek a híre a jeruzsálemi egyházba is eljutott, ezért elküldték Barnabást Atióchiába. Amikor odaérkezett (...) mindenkit buzdított, hogy ragaszkodjék az Úrhoz szíve mélyéből. Mert derék ember volt, telve Szentlélekkel és hittel. Nagyon sokan az Úrhoz tértek. Ezután Tarzusba utazott, hogy fölkeresse Sault, s amikor rátalált magával vitte Antióchiába. Egy egész évig ott maradtak az egyházban, és rengeteg embert tanítottak. Először Antióchiában nevezték el a tanítványokat keresztényeknek.

Örömhírt hirdetett. Azt az örömhírt, ami a boldog-mondások végén van: *Boldogok, akiket miattam üldöznek...*, vagy: *Boldogok vagytok ha üldöznek titeket az igazságért, mert így bántak előttetek a próféták kal is", Örüljetek és ujjongjatok, mert nagy lesz a mennyben a jutalmatok! Így üldözték előttetek a próféták at is.*

Ezt a boldogságot nem szabad megúszni, ez az egyháznak kijár. Amikor üldöznek bennünket, és válságba kerül az egyház, vagy válságba kerül a ti életetek, hitetek az egyházon belül, akkor Isten mindig valami egészen újat, többet. Valami teljesebben készíthet elő.

Isten rendszerint azzal ösztönöz bennünket haladásra, hogy kiábrándít bennünket a jelenlegi állapotunkból, mert amíg a saját, jól felépített kis világunk nem fog széthullani, addig soha nem indulunk el egy nagyobb felé. Mindig be akarjuk biztosítani az életünket, akárhová kerülünk. Korház-lelkészként gyakran látom azt, hogy bekerül valaki az osztályra, és azonnal biztonságot keres. És ez nemcsak abban nyilvánul meg, hogy keresi azoknak a tekintetét, akik törődnek vele.

Amíg kirakodik a kis korházi asztalra, kiteszi a kis rózsafüzérét, odateszi a poharát, vagy bármit, máris bebiztosítja magát. Otthonossá teszi az életét, mert jól akarja érezni magát.

Mindig, minden körülmények között akarjuk azt, hogy a kis világunk szép legyen, jó legyen. Ezzel nincs gond. De ahova Isten hívott bennünket, ahova haza vár, az mindennél nagyobb. És ez a mennyor-

ság. Nem fogunk eljutni a saját kis biztonsági rendszerünkből addig, amíg az szét nem hullik.

Ez történt **Jeruzsálemben** is. Ahhoz, hogy az egyház ne maradjon kis zsidó szekta, ahhoz szükség volt az üldözésre. E nélkül nem indulunk el. Ha nem ölik meg István diakónust, és nem kezdik el üldözni az első kereszténeket, akkor ott maradnak. Ahhoz, hogy az evangéliumot át tudjuk adni másoknak is, szét kellett bennünket zavarni. Kellett néhány bátor ember, aki hajlandó volt szóba állni a nem zsidókkal, a görögökkel. Kellett egy még bátrabb Barnabás, aki szóba mert állni Saullal. Nagy bátorság kellett fölvállalni ezt a Sault, akiről mindenki tudta, hogy hogyan üldözte az egyházat.

Nemcsak azért van szükségünk időnként arra, hogy a Jóisten összeomlassza a kis világunkat, aminek ma a **jelszava a jóléti állam**. Ez az az álom, amiért hajlandó mindenki megindulni. Ez legalább akkora utópia, mint a kommunizmus. Legalább akkora. De a keresztények is azonnal harcba indulnak idézőjelbe, ha arról van szó, hogy fölépítjük ezt a jóléti államot. És Isten mindig belenyúl, azért, hogy kiábrándítson bennünket, mert ő egy nagyobbat kínál nekünk: Isten országa minden államnál és jóléti államnál nagyobb.

A mennyek országa mindent felülmúl. Isten azt szeretné, hogy odamenjünk, és ne tapadjunk le azoknál az álmoknál, amelyeket felkínál nekünk ez a világ. De nemcsak ezért töri össze biztonsági rendszerünket, és engedi meg, hogy széthulljon az, amit mi bebiztosítottunk. Legyen ez akár az egészségünk – ezért minden hajlandóak vagyunk odaadni. Ez természetes, hogy nem akar senki beteg lenni. De amikor beteg leszel, akkor érvényes az a zsoltár ige: „az Úr keze most máshogy érint", és ő érint meg. Szeretne valami többet, valami teljesebbet, de e felé nem indulsz el addig, amíg nem történik valami olyan veled, ami ezt a biztonságot megingatja. Azért is megengedi nagyon sokszor, hogy a kis világunk széthulljon, mert meg kell halni az egónknak. A nagy egónk nem adja meg magát addig, amíg válság, kudarc, kísértés, vagy bizonytalanság nem ér. Addig keményen kitartunk, és csak akkor vagyunk hajlandóak a búzaszem halálának az útján elindulni, amikor összetöretünk.

Az összetöretésünk az nem csapás, hanem az Isten számára egy nagy lehetőség. Ahogyan Jézus életében a megtöretés fordulópont volt. Mikor törték meg Jézust? Az utolsó vacsorán kezébe vette a kenyeret, amire azt mondta, hogy ez az én testem, majd megtörte. A megtöretés által lett Krisztus teste kioszthatóvá a többiek számára. Amíg nem töretünk meg, amíg

Képek a XXII. Országos Karizmatikus Találkozóról

Képek forrása:
http://lusciniola.blogspot.hu/

Isten nem veheti kezébe az életünket, és nem törheti meg a keménységünket, a büszkeségünket, a gőgünket, a kevélységünket, a nagy egónkat, addig nem válunk kioszthatóvá a szeretetben a világ számára. Addig magunknak élünk, akkor is, ha ezt nem akarjuk elhinni, vagy elfogadni. Ezért is szükség van az életünkben kudarcokra, válságokra, üldöztetésre.

Szükség van arra, hogy az, amit fölépítettünk, az széthulljon. Mivel Isten a történelem ura, és minden rezdülésünk érdekli, minden helyzet izgatja, mert velünk él, bennünk él, és ezért akármi történik, gyaníthatod, hogy most az Úr végez. Akkor is, ha nem érted.

Nem érteni kell az Istent, hanem szeretni, és imádni, akkor is, ha nem érted. Majd meg fogod érteni. Általában a szentek életéből tudom, visszatekintve érti meg minden szent, hogy miért is volt szükség az életében erre vagy arra, az eseményre.

Ahhoz, hogy az Egyház elindulhasson a világ missziójára, ahhoz közbe kellett lépni Istennek is. Ha elolvassátok az Apostolok cselekedeteit, akkor mindenki ment, csak az apostolok nem, féltek elindulni. Aztán nekik is el kellett indulni. Ha szeretnénk azt, hogy a búzaszem szárba szökkenjen, akkor igent kell mondanunk arra, hogy **meghaljunk önmagunk számára**. A krízisek, a válságok, bizonytalanságok, meghívások Isten részéről a búzaszem halálának elfogadására.

Nem kerülhetjük meg ezt a fájdalmat sem az egyéni életünkben, sem az egyház életében, ha termést akarunk. Csak a mag halála szökken szárba. Ha nem kerül földbe, és nem hal meg, akkor nem lesz termés. Ez az életünkre, a kereszténységünkre, mindenre érvényes. Csak így tud Isten szárba szöktetni bennünket, és termést hozni az életünkben. Önként soha nem mozdulunk ki.

Minden sötétség, ami a történelem során, a kortárs történelem során is eláraszt bennünket, az nem azért van, hogy szidjuk, nem azért van, hogy pocskondiázzuk, és panaszkodjunk, hogy milyen sötét dolgokat csinálnak a világban. Minden sötétség megtermi a világosság utáni vágyat. Ha te a világosság fiaként vagy jelen ebben a világban, akkor a sötétség hatalmas lehetőség. Akkor is, ha az életed úgy gondolod, csak egy pici gyertyaláng. Meghívás arra, hogy legyél a világ világossága. Meghívás arra, hogy a világosság fiaként jelen legyél. Amíg veletek van a világosság, higgyetek a világosságban, hogy a világosság fiai legyetek!

Minden bizonytalanság a misztérium felé való meghívás, hogy juss közelebb Isten misztériumához. Minden válság meghívás arra, hogy változtass a gondolkodásodon. A vagy-vagy gondolkodás helyébe, ami az egyházon belül is mindig összehasonlít, és az egyik oldalt démoninak nevezi, és a másik oldalt pedig idealizálja. Nem akarom részletezni, hogy ez hogy van jelen akár a hívek, akár a papság életében, de valóság, amiről beszélek. A válság mindig meghívás az egyház életében arra, hogy föladja ezt a gondolkodást, ezt a vagy-vagy gondolkodást, és elinduljon a Mester után, aki az egyik oldal mellé sem állt, hanem mind a kettőért meghalt. Keresztre ment minden szekértáborért, mindent átélt, minden oldalért odaadta az életét.

Hajlandó vagy-e elindulni utána? A komppassió, az együtt szenvedés útján? Mert csak ez által lehet legyőzni a sötétséget, és fénnyé változtatni. El kell jutnunk odáig az együtt szenvedésben, hogy már nem bizonygatjuk az igazunkat, és nem vádolunk senkit, hanem készek vagyunk ott függni a Mesterrel a jobb és a bal latrok között, életünket adva mind a kettőért.

Számomra minden üldözés, akár a médiából zúdul ránk, vagy a fundamentalista vallási támadások következményeként, amely keresztény vértanúk ezreit termi, az erről szól: Meghívás.

A **Történelem Ura meghív bennünket** egy új, és teljesebb krisztusi életre. A saját életünk titkát, a saját életünk misztériumát, amit Szent Pál fogalmazott meg számunkra: Élek ugyan, de már nem én, hanem Krisztus él bennem. Ezt csak akkor tudjuk igazán elfogadni, inkább úgy mondom fölfedezni és megünnepelni, amikor... végre letesszük az álarcainkat, a jó keresztény farizeusi álarcát, és elfogadjuk azt, hogy bűnös emberek vagyunk. Életem legfontosabb ajándéka, hogy bűnös ember lehetek, mert a bűnösségem mindig provokálta és provokálja az irgalmas Isten szeretetét. Nem hagyja békén az irgalmat, és mindig elindul felém. Mindig lehajol hozzám, és mindig felemel, s mindig gyógyít. Csak ezen keresztül tapasztalhattam meg, hogy mit jelent Isten irgalma, és mit jelent Isten gyermekeként, Krisztus barátjaként élni ebben a világban.

Ismertem egy srácot, a győri gimnáziumi tanulmányi évek alatt, aki minden hétvégén az egyik templom ajtaja mögött mert csak imádkozni, s mindig ez volt az imája: Jézus! Könyörülj rajtam bűnös férgen. Ez a srác én voltam. Így ismertem meg az ajtó mögül, az ajtó mögül rám találva, mert az Irgalom rám talált, és kihívott az ajtó mögül. Így ismertem meg az irgalmas Isten szeretetét. Hosszú volt az út, amíg ez a gyerek, ez a srác, elhitte, hogy nem kell bűnösnek lennie. Nem kell megmutatni a Jóistennek, hogy mennyire szerethető vagyok. Állandóan kísérleteztem azon,

hogy megmutassam, én tudok jobb is lenni, és akkor biztos jobban fog szeretni. Akkor biztos, hogy több kegyelmet kapok, több ajándékot, akkor biztos, hogy több irgalmat. Fogalmam sem volt, mekkora ajándék az, hogy ez nekem ingyen járt. Azért, mert az Ő fia vagyok.

Nem kell semmit bizonyítanom, nem kell semmit fizetnem, nem kell semmit felmutatnom, alanyi jogon jár nekem az ünnepi lakoma. Alanyi jogon jár nekem az irgalom, mert az **Irgalmas Atya képmása és gyermeke vagyok**. Megtanított az Atya, hogy mit jelent fényben állni, fényben élni szégyenkezés nélkül. Bár most is bűnös ember vagyok, de mégis odaállhatok egyenes tekintettel az ő irgalmas szeretete elé, és minden nap fölvehetem a menyegzői ruhát, amivel beengednek a lakomára, és az semmi más, mint a méltatlanságom tudata. Ezt minden nap fölveszem, és ünneplem azt, hogy Ő az irgalom, és nem lényeges az, hogy én milyen vagyok.

Az a fontos, hogy Ő milyen. Az a fontos, hogy az Ő szeretete milyen, és hogyan van jelen azokban az eseményekben, történésekben, helyzetekben, amelyek az életem hétköznapjait alkotják. Hosszú volt az út, mire fölfedeztem, hogy Isten szeretete lefizethetetlen, megfizethetetlen. Isten szeretete elveszíthetetlen ajándék. Hosszú volt az út, mire nemcsak hogy fölfedeztem, hanem el is fogadtam, és ebben kezdtem élni. Nagyon örülök annak, hogy ennek az útnak még nincs vége, fogalmam sincs, meddig mehetek még itt a földön együtt a Szentháromsággal. Fogalmam sincs, hogy meddig tart ez, de szeretném elfogadni azt a titkot is, amit Jézus ajánlott fel, az Ő barátságát.

Szeretném kimondani, mit jelent az Ő barátjának lenni, azzal együtt, hogy mindig ő az Úr, de mégis a barátom. Mit jelent mindent megosztani a barátommal, és mit jelent egyenrangúan élni Vele, anélkül, hogy én Istent játszanék. Én csak Isten gyermeke vagyok. Ő az Isten, de mivel ember lett, lehetővé tette azt, hogy egyenrangú partnerekként legyünk jelen a kapcsolatban. Mivel ember lett, mindent átadott, amit az Atyától hallott, és saját magát is átadta, megteremtette lehetőségét a barátságnak. El merjük-e fogadni, szeretnénk-e ebben a barátságban élni, ami mindig felemelő, és mindig egyre nagyobb teljességre vivő barátság?

Azt olvastam, hogy Antiochiában nagyszámú hívő tért az Úrhoz, pedig nem voltak hírközlési eszközök, semmi technika. Nem használhatták a keresztények a birodalom hírláncát, semmiféle eszközt. Nagyon jól föl volt építve az információs hálózat, Rómából pillanatok alatt el lehetetett juttatni az üzenetet a birodalom legtávolabbi sarkába is, és profi módon működött a titkosszolgálatuk is odavissza, de ezt a hívők nem használhatták. És mégis több ezren tértek meg az Úrhoz. Nem voltak evangelizációs kurzusok, de volt valami, amit ők tudtak, volt valami, ami az övék volt: elfogadták Jézus által kínált ajándékot, a **Szentlelket, és hittek benne**. Ezáltal nagyon gyorsan, az akkori körülményekhez képest rendkívül gyorsan eljutott az örömhír a birodalom minden részébe, Rómába is. Föl kellene fedeznünk újra az Istenről való beszéd titkát. Megszoktuk, hogy ez prédikációs anyag. Megszoktuk, hogy ez a hitoktatók dolga. Megszoktuk, hogy ez egy konferencián elhangzó beszéd. Megszoktuk, hogy ez egy speciális műfaj.

Amikor a Szűzanya meghallotta az örömhírt, nem vett először prédikációs kurzust, hogy hogyan mondja el majd másoknak, hogyan kell elmondani az embereknek? A leggyorsabban és legegyszerűbben, vagy legtermészetesebben, elment ahhoz, akit szeretett és ismert, Erzsébethez, és beszélgettek. Természetes közegben, egyszerű szavakkal elmondta neki, hogy mi történt vele. A gyermek, aki megszületett tőle, Ő is a beszélgetéseknek a mestere. Ezt felejtettük el. Nem szövi át hétköznapjainkat a **Krisztusról való beszélgetés**. A keresztény családok, úgy gondoljuk, egy speciális műfaj, majd beszélünk róla vasárnap az ünnepi időben. Nem járja át találkozásainkat – legyen az akármilyen partik, bulik, legyen az akármilyen ünnep, manapság nem normális dolog Krisztusról beszélni.

Nem járja át hétköznapjainkat a Krisztustól szóló beszéd. Ez ünnepi alkalom. De hát az első keresztények nem vártak vasárnap délelőttig, amikor lehet majd Krisztusról beszélni, hanem hétfőtől vasárnapig egyfolytában beszélgettek erről.

Meg kellene tanulnunk nemcsak beszélni róla, hanem minden teológiai szakzsargont lehántani és normálisan, olyan természetesen, ahogyan a politikai dolgokról vagy gazdasági helyzetről, vagy gyerekek dolgairól beszélgetünk, beszélni a jó hírről, beszélni Jézus Krisztusról. Ez a fajta evangelizáció kihalóban van, és jó lenne újra megtanulni ezt a beszédet. Isten szava testté lett, és beszélgetésekben adták tovább ezt az örömhírt. Ő maga is állandóan beszélgetett, mindig volt ideje beszélgetni az emberekkel. Így mondta el nekik azt az örömhírt, és így ébresztette fel bennük azt a hitet, hogy Isten szeret titeket. Erről minden helyzetben és körülmények között tudott beszélni.

Varga László atya kaposvári plébános
(Elhangzott az Országos Találkozón, 2013.)

„Menjetek és tegyetek tanítvánnyá minden népet!”

A fenti idézet volt a mottója az idén nyáron Rio de Janeiróban megrendezett Ifjúsági Világtalálkozónak, ahol Isten gondviseléséből én is ott lehettem!

Zsófinak hívnak, 21 éves vagyok, a brazil alapítású Katolikus Shalom Közösség budapesti imacsoportjának tagja, így az ő szervezésükben jutottam ki a találkozóra. Mikor először említették ezt a lehetőséget, csak nevettem rajta, hiszen, hogyan is lehetne nekem egyetemistaként egy ilyen útra lehetőségem, különösen anyagi szempontból. De a közösség biztatott, hogy bízzak Istenben és közben egyre növekedett bennem is a vágy, hogy ott lehessek. Így hát elkezdtem imádkozni más fiatalokkal együtt, hogyha Isten szeretné, hogy kijussunk, tegye lehetővé.

Különösen Szent Józsefet kértük, aki a közösség anyagi támogatója is, a neki mondott kilenced után nagy támogatást kaptunk. Isten megmutatta nekünk az ő gondviselését és szépen lassan, számunkra hihetetlen módon, de összegyűlt a szükséges összeg… Mert Isten jó és hűséges! Dicsőség Neki, aki már a találkozó előtt készítette szívünket és megtanított egészen bízni benne, mert neki semmi sem lehetetlen!

Nagy lelkesedéssel indultam neki a hosszú útnak: Vajon mit tartogat számomra Isten a messzi Brazíliában, ha ennyire fontos, hogy ott legyek? Rengeteg új élménnyel gazdagodtam, sok új barátra tettem szert, találkoztam a brazilok igazi vidámságával, de ami ennél is fontosabb, hogy egy igazi lelki úton vehettem részt!

A találkozó előtti héten Fortaléza városában voltunk, ahol rész vettünk az előtalálkozón, a Missziós héten. Itt nagy ajándék volt számomra, hogy megismerhettem a Shalom Közösség bölcsőjét, hisz itt alapították. Találkozhattam az alapítókkal is, megismerhettem még jobban a hivatásukat, aminek nem más áll a középpontjában, mint az evangelizálás. Megtapasztalhattam, hogy testvérek vagyunk, mind egy nagy család része. Fantasztikus volt részt venni esténként a közösség által szervezett Halleluya Fesztiválon, ami Brazília legnagyobb keresztény fesztiválja és látni, ahogy több mint 100000 fiatal együtt dicsőíti Istent. A hit láthatóan öröm forrása számukra! Már itt megtapasztalhattuk az egységet Jézusban a különféle nemzetek között, ami aztán Rióban csak erősödött.

Rio de Janeiróba a találkozó előtt egy nappal, július 22-én érkeztünk. Egy magyarországi shalomos misszionárius család látott minket vendégül hatalmas szeretettel. A találkozó főbb programjai a Copacabana strandon zajlottak, amiken mi is részt vettünk. Nagyon szép pillanatokat élhettünk át Ferenc pápával, aki csodálatos egyszerűséggel és közvetlenséggel beszélt hozzánk, mégis nagyon határozottan adta át nekünk az üzenetet, hogy mi fiatalok vagyunk az Egyház reménye, Isten hív, mert nekünk kell misszionáriusnak lenni! Nem lehet szavakkal leírni azt az élményt, amikor 3 és fél millió fiatal együtt énekel és táncol Istennek, és amikor mély perceket él át Jézussal és néma csendben imádkozik. Életemben most tapasztaltam meg legerősebben, hogy mekkora ajándék és mekkora öröm az Egyház tagjának lenni! Igen, számomra a találkozó másik üzenete ez az egység volt, hogy ott voltunk mint MAGYAROK, mint SHALOM és mint EGYHÁZ és ebből hatalmas erőt és lelkesedést merítettünk, hogy merjünk dönteni, merjünk Istennel járni! Számomra ez a brazíliai út igazi **találkozás volt az élő Jézussal**, az élő Egyházzal, és még csak egy kezdete az útnak, amire Isten hív és itthon a mindennapokban folytatódik.

Azt hiszem Ferenc pápa zárószavai elértek a részvevő fiatalok szívéhez és szólnak mindenki másnak is: „Kérlek benneteket, hagyjátok, hogy Krisztus és szava belépjenek az életetekbe, hogy kicsírázhassanak és növekedhessenek! Legyetek egy szebb egyház, egy jobb világ építői!... Jézus Krisztus, az egyház és a pápa számít rátok. Mária, Jézus és mindannyiunk Édesanyja oltalmazzon benneteket gyöngédségével. Menjetek és tegyetek tanítvánnyá minden népet!”

Sebestény Zsófi, egyetemista

A világ – naplemente előtt

Az kedves olvasó képzelje magát **Szent Ágoston** helyébe. 410-ben vagyunk, és most hallja a hihetetlen hírt: Róma, az Örök Város a világ első és egyetlen globális civilizációjának szíve elesett. Lelki szemei előtt a sötét középkor hosszú évszázadai veszik kezdetét. Mit tenne a helyében? Radikális dolgot: könyvet írna – a világ első történetbölcseleti művét, az ***„Isten városát"***. Olyan könyvet, mely az idők végezetéig milliók lámpása lesz a történelem sötét, kanyargós ösvényein. Olyan könyvet, melyet csaknem tizenhat évszázad múltán is le lehet venni a polcról, lefújni róla a port és újra elolvasni. Most is, amikor újabb, sokkal félelmetesebb sötét korszak fenyeget: nem a barbárok kora, hanem az Antikrisztusé.

Az Észak-Afrikában haldokló Ágoston látja lángokban állni püspöki székvárosát, Hippót, amit 430-ban a vandálok elfoglaltak. Ez Róma bukásának mintegy távoli visszhangja volt. Amikor a méhkirálynő elpusztul, a kaptárban lakó többi méh sem tud tovább életben maradni. Az akkori világ méhkirálynője Róma volt, a mai világé Amerika. A mi birodalmunk inkább kulturális, mintsem katonai természetű, s a világ legnagyobb része egyre inkább amerikanizálódik. Ami Amerikában történik, az fog történni mindenhol. És ami itt történik, az eléggé egyértelmű.

A növekvő amerikanizálódás a házasságtörést, a szodómiát, a fogamzásgátlást, az abortuszt és az eutanáziát jelenti. Istenfélő muzulmánok a „Nagy Sátánnak" neveznek minket, és úgy tekintenek Amerikára, mint az emberiség testében elburjánzó halált hordozó daganatra. Egyre tisztábban láthatjuk, hogy ez pontosan az a lelki harc, ami az „Isten városa" és a „Világ városa" között folyik, ugyanaz, mint amit Szent Ágoston az emberi történelem alapvető forgatókönyvének tart. Amerika történelmében most először válik a „kultúrharc" elnevezés közismert és általánosan elfogadott fogalommá.

A háború természetesen nagyon régóta dúl – eredete egészen az édenkertig nyúlik vissza. Ami újszerű, az a „Világ városának" rejtekéből egyre inkább előkúszó globális stratégia. A frontvonalak kezdenek világosan kirajzolódni. A földi háború egyre inkább hasonló lesz a mennyeihez. Az idő egyre tisztábban tükrözi az örökkévalóságot, mintha a piatóni (vértanú) őstípusok földi másaikban testesülnének meg, hasonlóan a hazajáró kísértetekhez.

A végső ütközetben nem lesz többé bizonytalanság, semleges terület. A döntő csata, az **Armageddon** időpontja közeledik. Lehet, hogy milliónyi esztendőre van még tőlünk – vagy még egy tucatra sem –, de egyre közeledik, mint a világ másik, láthatatlan oldaláról meginduló árhullám. Ha odafigyelünk, szinte hallhatjuk is, ahogyan a katonák millióit mozgatják, mintha kozmikus sakkfigurák lennének, akik tülekedve foglalják el harcállásukat, miközben bontogatják szellemszárnyaikat.

Ez nem a fantázia szüleménye vagy valamifajta mitológia. A **spirituális háború** szó szerint értendő. Olyannyira valóságos, mint bármilyen más katonai háború. Valódi áldozatai vannak: az örök életre teremtett lelkek. Halálos áldozatai is vannak, számuk máris felülmúlja mindenfajta katonai háborúét. Egyedül Amerikában harmincmillió meg nem született magzat vérét öntötték le a csillapíthatatlanul szomjas, gyermekáldozatokat követelő Moloch isten gigáján.

Mindez miért éppen most történik? Miért jött ennyire közel hirtelen minden? Ha egy modernkori Csipkerózsika 1955-ben álomba szenderedett volna, 1995-ben felébredve a pusztulás statisztikai adatainak hallatán egész egyszerűen nem hinne a fülének.

Az akkoriban a 10 %-os **válási arányt** megengedhetetlenül magasnak tartó erkölcstanítók közül vajon ki gondolta volna, hogy ez a szám 50 % is lesz majd egyszer? Ki látta előre az 500 százalékos emelkedést a **bűnözés** terén, azon belül pedig a fiatalkori bűncselekmények *5000 százalékos* ugrását? Amikor a feketék társadalmi rétegéről úgy vélekedtek, hogy az a **házasságon kívüli születések** 30 százalékos aránya miatt szinte gyógyíthatatlan, akkor ki mert volna arra gondolni, hogy mára már a fehérek között lesz 30 százalékos ez az érték, miközben a feketék körében még a 80 százalékot is eléri?

Ki gondolta volna akár csak tíz évvel ezelőtt is, hogy ma az **orosz állami** iskolákban Jézusról fognak filmet bemutatni és bevezetik a hitoktatást – miközben az amerikai iskolákban a Jézusról szóló filmnek a vetítését törvénytelennek nyilvánítják? Ha a következő negyven év továbbra is ugyanazt a negatív tendenciát követi, mint az előző negyven, remélheti-e az ember, hogy megmarad bármi is, ami legalább emlékeztet a civilizációra? Mit fog jelenteni egy újabb 5000 százalékos emelkedés a fiatalkori bűnözésben? Vagy a házasságon

kívüli születések újbóli megháromszorozódása? Vagy egy újabb kormányzat Amerika élén, ami olyan lesz a Clintonéhoz képest, mint amilyen *ez* volt Eisenhower kormányzatához viszonyítva, és ami a Clinton-korszak éveit valóságos Ozzie és Harrietté szelídíti? Kövessük csak a statisztikai görbék meghosszabbítását, és hamarosan meg fogjuk pillantani a szakadék szélét.

Sokan egyszerűen még csak nem is hallottak a pusztulásnak e félelmetes adatairól, ámbár azok saját életüket tükrözik. Mások látják a tüneteket, de a betegséget, ami azt előidézi, nem ismerik. Eltűnődnek azon, mi lehet az erkölcs, a biztonság, a család, a házasság, a bizalom, az élet szentsége, a szexualitás tisztasága, az objektív igazságban és jóságban való hit iszonyatos hanyatlásának forrása? **Ezeknek az ártalmas gyümölcsöknek a fája nem nyilvánvaló, mert láthatatlan. Szellemi-lelki természetű**, nem pedig politikai, gazdasági, katonai vagy kriminológiai. Ezek a részleges okok nem tudják megmagyarázni azt az éjszakai sötétséget, amely az egész világot hirtelen úgy beborítja, mint a teljes napfogyatkozás, vagy az Isten Fiának eltűnése.

Mit csinál az „Isten városa", miközben a „Világ városa" egyre intenzívebben bocsátja ki magából rothasztó páráját? Mit tesz a „hegyre épült város", amikor lenn a völgyben már megtelt az összes emésztőgödör?

Megosztottság és széthúzás jellemzi: megosztottság a keleti és nyugati vallások között, de ezen belül is Nyugaton a zsidók, a keresztények és a muzulmánok között; szakadás a kereszténységen belül a protestánsok, katolikusok és ortodoxok között; és a protestánsokon belül is, amelyet a mintegy kétezer (vagy egyes becslések szerint inkább húszezer) felekezet létezése mutat. Az ellenség a legősibb és legkézenfekvőbb taktikát alkalmazza: oszd meg és uralkodj rajta. Eddig a polgárháborúk szítása és Isten népének megosztása valóban hatásos fegyvernek bizonyult a vallás gyengítésére. Nemcsak egyházak *között* szított háborúkat, hanem egyházakon *belül* is. A római katolikus egyházban, Amerikában a középvezetői réteget a „másképp gondolkodók" uralják. (Régebben eretnekeknek hívták őket. Azok, akik az erkölcsi *törvényeket* „értékeknek" nevezik, az eretnekeket is „másképp gondolkodóknak" hívják.) Ezek a „másképp gondolkodók" az *„á la carte* katolikusok", akik tetszés szerint válogatnak a vallás tanításaiból. Ma már kezükben tartják szinte az összes egyetemi teológiai kart, gondoskodva arról, hogy egy erős hittel odaérkező elsőéves egyetemistának végzős korában már csak valami felhígított hite legyen, vagy még az sem. Fulton Sheen érsek (1895-1979), aki nagyhatású hitszónok és lelki író volt, már egy generációval ezelőtt figyelmeztette a katolikus szülőket: „Gyermekeitek hitének elvesztésére az általam ismert legbiztosabb mód az, ha katolikus egyetemre küldítek őket."

Miről szól ez a másképp gondolkodás? Talán a régi eretnekségek: a nesztoriánizmus, a dokétizmus, az apollinarizmus vagy a monofizitizmus feléledéséről? Nem, a jelenlegi másképp gondolkodás majdnem mindig erkölcsi téren jelentkezik. És vajon az erkölcsteológián belül mit vesznek védelmükbe ezek a másképp gondolkodók: a lopást, a nemi erőszakot, a zsarnokságot, a nukleáris háborút, a rabszolgaságot? Nem. **A másképp gondolkodás majdnem mindig a szexualitással kapcsolatos**. Minden mai divatos téma, minden vitás kérdés, amelyben a másképp gondolkodók eltérnek az egyháztól, a hagyományos szexuális erkölcs és a szexuális forradalom összeütközéséről szól, ennek a szexuális forradalomnak a megáldásától pedig az egyház konokul elzárkózik. Abortusz, fogamzásgátlás, paráznaság, házasságtörés, válás, homoszexualitás, nők pappá szentelése, még az ún. „általánosító nyelvezet" is – ezek mind a szexualitással kapcsolatos témák.

Még az olyan teológiai vitákat is a szexualitás mozgatja, mint az evangéliumok keletkezési időpontjának kérdése. Az összekötő láncszem világos. Ha az evangéliumokat nem kortárs szemtanúk írták, illetve azok nem a megtestesült Isten szavait közvetítik, hanem az emberét vagy (korunk kedvenc kód-kifejezését használva) „a korai keresztény közösségét", akkor máris sikerült aláásni az evangéliumok tekintélyét és egyúttal a Krisztus alapította egyházét is. Tekintély? Mi fölött? Próbáljuk meg kitalálni. A bibliai modernisták „történelemkritikai" stratégiáját gyakran vezeti az a törekvés, hogy valahogyan elszakítsanak egy szemet abból a vasláncból, amely minket Istenünkhöz köt.

Van egy butácska mondás, miszerint „az ember szívéhez a hasán keresztül lehet eljutni". A Sátán megalapozottabb pszichológiával dolgozik: az ember szívéhez hormonjain keresztül vezet az út. Erre a pszichológiára alapozta Chuck Colson az íróasztalán tartott feliratot, amikor Isten helyett még Nixon elnöknek dolgozott: „Az ember szívéhez az ágyékán keresztül lehet eljutni."

A Sátánnak látványos sikereket arató hétlépcsős szexuális stratégiája van:

1. lépcső: A *summum bonum*, a végső cél a lelkek megnyerése.
2. lépcső: Az ehhez vezető hathatós eszköz a társadalom lezüllesztése. Ezt könnyen el lehet érni olyan társadalomban, ahol az emberek alkalmazkodók, vagy mások irányítása alatt állnak. Elvégre a jó társadalom olyan, ahol könnyű jónak lenni - hogy Péter Maurin szavait idézzük. Ennek az ördögi folyománya is igaz: rossz társadalomban könnyű rossznak lenni. Volt-e történelmünknek valaha is olyan időszaka, amikor több és könnyebb lehetőség lett volna rossznak lenni, mint most?
3. lépcső: A társadalom elpusztításának leghatásosabb módja elpusztítani annak legfőbb építő elemét, a *családot*, mely legtöbbünk számára az egyetlen olyan intézmény, ahol az élet legfontosabb leckéjét, az önzetlen szeretetet tanuljuk.
4. lépcső: A család alapját a szilárd *házasság* lerombolásával lehet elpusztítani.
5. lépcső: A házasság szétrombolását az azt összetartó *szexuális hűség* lazításával lehet elérni.
6. lépcső: A hűség legnagyobb ellensége a *szexuális forradalom*.
7. lépcső: A szexuális forradalmat pedig legfőképpen a **média terjeszti**, amely ma már teljesen ellenséges kezekbe került.

Egyáltalán nincs kizárva, hogy a szexuális forradalom minden idők legpusztítóbb forradalma lesz, rombolóbb, mint bármelyik politikai vagy fegyveres forradalom, mert nemcsak *életeket* veszélyeztet, hanem magát az *élet* forrását. Ma még csak gyerekcipőben jár, egyelőre félúton vagyunk a **Huxley-féle** *szép új világ* felé.

Ma még nem látjuk az erkölcsi relativizmus összes következményét. Egyelőre az erkölcs más területei a gyakorlatban még nem kerültek olyan nagymértékben ennek a forradalomnak a hatása alá, mint a szex. De ez csak idő kérdése. Abban a pillanatban, amikor a Sátán katonái teljesen hatalmukba kerítették a csatatérnek ezt a területét, meg fogják kezdeni a támadást a következő ellen. Hollandiában és az USA Oregon államában máris kormányzati jóváhagyással lehet embert ölni, hogy ne szenvedjen tovább az illető. Az **eutanázia mozgalmat** ugyanaz a hedonizmus táplálja, ami a szexuális forradalmat: a szókratészi elv visszájára fordítása, miszerint „a kellemetlen életet nem érdemes leélni."

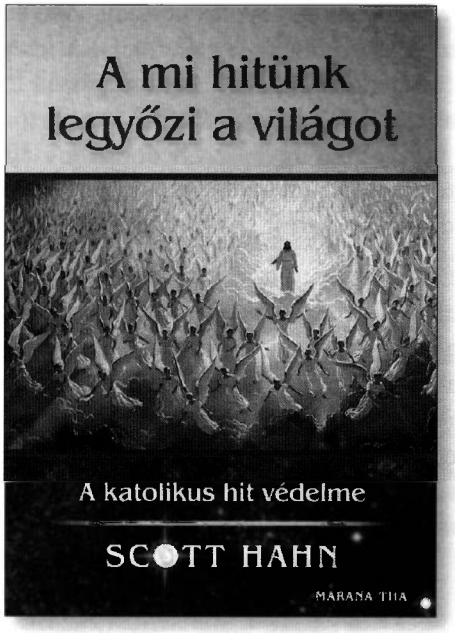
A szexuális forradalom legdrámaibb, mondhatnánk Dunkerque-i (II. világháború) győzelme az abortusz trónra emelése. Ha van erkölcsi elv, amely annyira természetes és annyira mélyen bele van vésve az emberi szívbe, hogy onnan kitörölni nem lehet, akkor az a „Ne ölj" (ártatlan emberi lényeket). Mégis, a szexuális forradalom már be is vette lelkiismeretünknek ezen elv védelmezése terén meglepően sebezhetőnek bizonyuló sáncait. Mert az abortusz tulajdonképpen azt jelenti, hogy a párzás érdekében ölni is hajlandók vagyunk. Az úgynevezett *pro-choice*, az abortuszpártiak mozgalma minduntalan azt hangoztatja, hogy az abortusz körüli küzdelem valójában nem a csecsemőkről szól, hanem a szexről. Van benne valami. Gondoljuk csak át! Ha az abortusznak nem lenne semmi köze a szexhez, sohasem tették volna törvényessé. Miért akar valaki abortuszt? Az abortuszra a születésszabályozás egy formájaként van szükség, tartalék eszközként az egyéb módszerek csődje esetén.

És miért van szükség a születésszabályozásra? A születésszabályozás azt az igényt szolgálja, hogy nemi életet lehessen élni, de gyerek ne származzék belőle. Ha a gyerekeket a gólya hozná, az amerikai Legfelsőbb Bíróság nem törvényesítette volna az abortuszt 1973-ban a Roe kontra Wade perben. Az ötödik parancsolat megszegését majdnem minden esetben a hatodik elleni vétek okozza. Amerikában a gyilkosságok több mint 99 %-a abortusz!

Hajlandók vagyunk a *gyilkosságra* is, csakhogy megőrizzük az úgynevezett szexuális szabadságot. Sőt mi több, a *legártatlanabbakat* öljük meg, az egyedüli ártatlanokat közöttünk. Egyúttal mindenki közül a *legvédtelenebbeket*. És tesszük ezt a legerősebb ösztön, az anyaság megtagadásával.

A fekete mágia csodája ez; meghökkentő siker, ami csak természetfeletti hatalommal magyarázható és csak az által győzhető is le. Az érvelések itt már hatástalanok. Amerikának (és Európának – szerk. megj.) az ördögűzéshez kell folyamodnia.

Peter Kreeft

Scott Hahn: A mi hitünk legyőzi a világot

A szerző Péter apostol leveléből vette könyvének alapgondolatát: „Mindig álljatok készen arra, hogy megfeleljetek mindenkinek, aki reménységtekről kérdőre von titeket." (1Pt 3,15) Nem elég azt mondani a hit iránt érdeklődőnek, hogy azért hiszek, mert jól érzem magam benne. Meg kell tudni okolni hitünket. Az első keresztény századokban nagy tisztelettel vették körül a hitvédőket (apologétákat). Ezek a férfiak úgy fogalmazták meg a keresztény hit tanítását, hogy a pogányok is fölismerték Krisztusban az igazságot. Nemcsak a Szentírásra hivatkoztak, hanem a természet törvényeire, a tudományra, a józan észre, és a logikára. A mai korban olyan kultúra vesz körül bennünket, amely nem fogadja el, vagy éppen támadja a kereszténységet. Készen kell állnunk arra, hogy hitünket ésszerűen meg tudjuk fogalmazni. Mivel hiszünk a lélek halhatatlanságában, érdemes áldozatot vállalni azért, hogy megmentsünk valakit az örök életnek. Ajánlom mindazoknak, akik szívükön hordozzák az emberek megmentését. (244 oldal 1.500.-Ft)

Kapható az Emmausz Irodában illetve a katolikus könyvesboltokban.

TARTALOMJEGYZÉK

Katona István: Nagy örömöt hirdetek nektek! 3
Seres Béla: Párbeszéd a Szentlélekkel (IV/3): Jézus születése 4
Fabinyi Tamás: Szeretethimnusz mai nyelven 7
W. Mc Donald: Küzdelem a gonosz ellen 8
Varga László: Isten megterítette az irgalom asztalát 10
Sebestény Zsófi: „Menjetek és tegyetek tanítvánnyá minden népet" 14
Peter Kreeft: A világ – naplemente előtt 15

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

Szerkesztői üzenetek

- Újságunk ára a jövő évben sem változik, azonban a postaköltség emelkedett. Az előfizetés 1200.-Ft, a postaköltség 1260.-Ft, összesen 2460.-Ft egy évre annak, aki postai előfizetést kér. Tiz példány felett továbbra is átvállaljuk a postai díjat.

Minden kedves olvasónknak áldott ünnepeket és békés, boldog új esztendőt kívánunk!

MARANA THA ✠ **A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja**

Megjelenik kéthavonta
Felelős kiadó, főszerkesztő: Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
ISSN 0865-2805 B/EL/28/1992
Műszaki szerkesztő: Fehérváry Ágnes
Készült: MondAt Nyomdaipari és Szolgáltató Kft.
Ügyvezető igazgató: Nagy László

Szerkesztőségünk címe:
1146 Budapest, Thököly út 120. **Tel/fax:** 222-5306
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu, katona.istvan40@gmail.com
Mobil: 06/20 438 6160; 06/20 823 1771
Honlapjaink: MARANA THA – www.maranatha.hu
EMMAUSZ KÖZÖSSÉG – www.emmausz.hu
Könyvrendelés: fiererzs@gmail.com

„Boldog vagyok, hogy abban a korban élhetek,

amikor az Egyház

az irgalom Isteneként mutatja be az Istent."

(Varga László atya)

XXII. OKKT - Palánki Ferenc püspök atya,
az Egri Főegyházmegye püspöke Szentmisét mutatott be.

Fotó: Bencseky Mátyás

„Jézus eljövetelével
feltárult előttünk
a természetfeletti világ minden titka:
az ember most már tudja: mi a cél, mi a boldogság,
mi a teljesség, mi a szabadság, mi a világosság."

(K. I.)

Fotó: Nagy Mária

Ára: 200.-Ft